

Měrunice

Kraj: Ústecký

Správní obvod: Bílina

Nadmořská výška: 425 m n. m.

Počet obyvatel: 329

Adresa URL: www.merunice.cz

Okres: Teplice

GPS souřadnice: 50.480418N, 13.817976E

První pís. zmínka: 1295 (729 let)

PSČ: 418 04

Historie obce Měrunice

První písemné zmínky o vsi pochází z 12. století, kdy obec patřila k teplickému klášteru zasvěcenému Janu Křtiteli, jehož zakladatelkou byla královna Judita, manželka krále Vladislava I. Podle Přemysla Peera v knize „Dějiny Teplicka do roku 1848“ byly Měrunice zemanskou vesnicí. V letech 1310–1325 se uvádí na tvrzi měrunické zeman Mikula, který drží část vsi. Název obce se vyvíjel z názvu Míroňice, což by mohlo značit lid Míroňův.

Kolem letopočtu 1380 vlastnili ves bratři Rykěř, Petr a Eberhard ze Skalky a Martin Vchyňský, který byl v roce 1386 patronem kostela sv. Stanislava, jenž je dnes význačnou kulturní památkou.

Od roku 1415 do konce 15. století byli majiteli vsi, která patřila dříve ke hradu Skalka, rytíři ze Sulevic.

Nejprve snad Erhart, pak syn Vaněk a Erhart. K letopočtu 1444 se v písemnostech vyskytuje jméno Jana z Měrunic, kdy patrně prodával ves Újezd i s tvrzí. Není nijak doloženo, zda Jan z Měrunic sídlil na tvrzi.

Počátkem 16. století koupil Děpolt z Lobkowic část obce, jež drželi Vchyňští, který již dříve koupil část obce patrně kolem roku 1538, jak uvádějí Desky Zemské. Do poloviny 16. století patřil statek pánů z Měrunic Lounům. Po neúspěšném povstání měst proti Ferdinandu I. v roce 1547 propadnul majetek lounských královské koruně. Postupem doby koupili majetek Lobkowicové. Od 16. století spadají Měrunice pod bílinskou větev rodu Lobkowiců. Od tohoto data toho o vsi není moc známo. Lobkowicové spravovali majetek nepřetržitě až do období první republiky. Přibližně od roku 1600 začala v Měrunicích pracovat matriční správa.

Z konce 17. století je známo jméno rychtáře Stanislava Redela a jeho rádců, jimiž byli Georg Sieber, Georg Pflugbeil a Jakob Kose. Pěstovalo se ovoce, byla zde činnost rolnictva a těžily se české granáty na vrchu, jenž se dodnes nazývá Granátka. Tento nepatrný vrch, jenž leží asi 300 m jižně od obce, byl ke konci třetihor sopkou. Opalísové hadce zvané granáty pro svou příznačnou barvu se zde nachází dodnes.

V roce 1833 patřilo měrunické panství pod libčeveské a drželi jej, jak bylo řečeno, Lobkowicové, přesněji v té době Ferdinand Lobkowický. Kolem roku 1870 měly již školu, poplužní dvůr, kostel sv. Stanislava byl farním, měly ovčín, mlýn i myslivnu. V té době se zde těžilo mladé hnědé uhlí, kterým se topilo i v parních pračkách na statku, ale bylo i jedním z hlavních příjmů pro obyvatelstvo v době, kdy bylo málo práce. Dolovalo se ručně a dodnes jsou zde patrné stopy po této činnosti, hlavně propady. Traduje se, že se jednoho dne propadla země pod orajícím sedlákem a ten zmizel i s potahem a pluhem. Slabá vrstva bílých nadložních písků umožňovala celkem snadné dolování.

Postupný úbytek obyvatelstva nastal po ukončení těžby granátů a hlavní vliv měl na stav obyvatel

i rozvoj těžby hnědého uhlí a průmyslu v pánevní oblasti. Vesnice získala zpět zemědělský charakter a ten si drží dodnes. Obec Měrunice, stejně jako ostatní obce v okolí, byla po roce 1938 připojena k německé říši, jako součást sudetské župy. Hranice s protektorátem byly nedaleko obce směrem na jihovýchod a směrem na jihozápad k městu Louny. Největší úbytek obyvatel nastal při odsunu německých obyvatel po 2. světové válce, která se obce jinak vůbec nedotkla. Socializace venkova a zejména kolektivizace zemědělství poznamenala významně zdejší prostředí. Nedá se říci, že zcela negativně, jelikož za činnosti státního statku nastal rozvoj zemědělské výroby a v zemědělství měla obživu většina obyvatel, hlavně v živočišné výrobě. Po roce 1989 dochází k likvidaci státního statku a k úplnému útlumu živočišné výroby. Půda se vrací restituentům, převažuje hlavně rostlinná výroba. Nastává strmý nárůst nezaměstnanosti, který ještě umocňuje restrukturalizace průmyslu a útlum těžby uhlí v pánevní oblasti.

